

หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน

เรื่องมหาวิทยาลัยออกนอกกรอบ ยังพูดกันไม่รู้เรื่อง

ครับ ! ยังพูดกันไม่รู้เรื่องตามเดิมเรื่องมหาวิทยาลัยออกนอกกรอบราชการซึ่งก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าทำไมจึงยากเย็นสลับซับซ้อนอะไรกันหนักหนา เท่าที่สังเกตเรื่องที่เถียงกันออกจะเป็นการสวนทางกันระหว่าง 2 สิ่งคือระหว่าง

1. วัตถุประสงค์
2. วิธีการที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้น

ปัญหาที่เห็นกันชัดๆ ก็คือทุกฝ่ายยังไม่รู้วัตถุประสงค์ของการเอามหาวิทยาลัยออกนอกกรอบราชการเพื่ออะไรอย่างชัดเจนและตรงกันเลย แต่มาเถียงกันเรื่องวิธีการอย่างนี้ ถึงพูดกันจนตายก็พูดกันไม่รู้เรื่องหรือครับ

ดังตัวอย่างที่ว่าถ้าเรายังไม่รู้เลยว่าเราจะย้ายบ้านไปอยู่ที่จังหวัดไหนหรือจะไปอยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา แต่มาเถียงกันว่าจะเดินทางไปสู่ที่หมายอย่างไร ซึ่งการเดินทางไปยัง 2 จังหวัดที่อยู่กันคนละทิศคนละทาง และการไปจังหวัดนั้นโดยทางรถไฟก็ไม่ได้สะดวกตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีก็แตกต่างกันมโหฬารแม้ว่าจะเป็นจังหวัดชายแดนเหมือนกันก็ตาม แต่ก็ยังเป็นจังหวัดชายแดนที่อยู่ติดกับประเทศเพื่อนบ้านคนละประเทศ คือน่านอยู่ติดกับประเทศลาวและนครราชสีมาอยู่ติดกับประเทศมาเลเซีย

ดังนั้นทำไมไม่ตกลงกันเสียก่อนแล้วว่าจะไปอยู่ที่ไหน ?

วัตถุประสงค์ของการเอามหาวิทยาลัยออกนอกกรอบนี้ผู้เขียนขออนุญาตอธิบายแบบทำให้ง่ายที่สุดก็แล้วกันซึ่งอาจจะต้องเสียสละรายละเอียดไปบ้างเป็นแบบที่ฝรั่งว่า Over-simplification โดยแยกออกเป็น 2 โมเดล คือ แบบของรัฐบาลอานันท์กับแบบของรัฐบาลชวน

1. แบบของรัฐบาลอานันท์ ปันยารชุน มีสมมติฐานว่ามหาวิทยาลัยไทยนั้นไม่สามารถพัฒนาศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ของประเทศไทยได้ถึงขีดที่ควรจะเป็นได้ มีหน้าที่ยังทำลายศักยภาพของคนไทยไปเสียอีก

กล่าวคือการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยนั้นขาดแคลนหนังสือ ตำราเนื่องจากหนังสือ ตำรานั้นมักจะเป็นภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น ตำราภาษาไทยมีน้อย ทำให้วิธีการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยจึงเป็นแบบว่าอาจารย์ไปอ่านตำราภาษาอังกฤษมาแล้วมาให้บัณฑิตนักศึกษาฟัง บัณฑิตนักศึกษาก็จดคำบรรยายเอา ได้วิชาละ 15-40 หน้าแล้วก็มาสอบกันแล้วก็ได้ปริญญาไป

ในขณะที่ในประเทศที่เจริญแล้วเขาจะใช้การบรรยายเป็นเพียงไกด์ไลน์ในการอ่านค้นคว้าหนังสือต่างๆ อีกเป็นหลายสิบเล่ม

ปัญหาของไทยเราคือบัณฑิตนักศึกษาคิดเครื่องมือคือภาษาอังกฤษ

กฤษณะที่จะเอาความรู้วิเคราะห์ทำความเข้าใจจึงจำต้องอาศัยอาจารย์ไปแปลมาให้ฟัง เมื่อแปลให้ฟังอย่างนี้ก็ย่อมได้ข้อมูลจำกัดแล้วจะให้บัณฑิตนักศึกษารู้เรื่องเข้าใจวิชาการก็ย่อมเป็นไปได้ ขนาควรระดับปริญญาโทที่เรียนกันแบบนี้แล้วนะครับ

เรื่องก็เลยกลายเป็นว่าเรียนระดับมหาวิทยาลัยแล้วอ่านหนังสือน้อยกว่าตอนเรียนระดับมัธยมศึกษาอีก

สำหรับบรรดาอาจารย์ที่บันทึกว่าบัณฑิตไม่ค่อยถามหรือแสดงความคิดเห็นก็ต้องเข้าใจด้วยว่าสาเหตุมาจากอาจารย์เป็นผู้ผูกขาดความรู้ไว้แต่เพียงผู้เดียว (เนื่องจากอ่านภาษาอังกฤษออก) แล้วจะ

ให้เด็กเถียงได้อย่างไร ?

คราวนี้การที่จะเอามหาวิทยาลัยออกนอกกรอบราชการในการแก้ไขปัญหานี้ก็เพื่อความคล่องตัวและตัดสินใจกันให้เด็ดขาดเลยว่าจะดัดแปลงหนังสือแบบประเทศญี่ปุ่น คือแปลตำราวิชาการของฝรั่งมาให้หมดจะได้มีหนังสือวิชาการเป็นภาษาไทยอ่านกันอย่างทั่วหน้าเป็นการทำลายการผูกขาดทางวิชาการของบรรดาอาจารย์ทั้งหลายเสียโดยเด็ดขาด

การวิจัยก็จะเกิดขึ้นตามธรรมชาติเพราะการวิจัยคือการค้นคว้าหาของใหม่และความรู้ใหม่นั้นเอง

ในเมื่อนักศึกษาสามารถอ่านหนังสือตำราเองได้แล้ว อาจารย์ก็ต้องชวนเขาหาของใหม่มาสอนเพิ่มเติมอยู่เอง เพราะเป็นเรื่องของการรักษาหน้าตัวเองธรรมดาๆ เท่านั้นเอง

.... เอดีบีเชื่อว่ามหาวิทยาลัยไทย
ไม่มีประสิทธิภาพ เพราะมหา
วิทยาลัยไทยได้งบประมาณเป็น
อันดับแปดของกระทรวงทั้งหมด
แต่บริการคนไม่ถึง 2% ของประ
ชากรไทยทั่วประเทศ

หรือจะบังคับคนไทยให้เรียนภาษาอังกฤษกันอย่างมีประสิทธิภาพแบบสิงคโปร์ ไม่ใช่สอนกันดังสิบกว่าปีแล้วยังใช้การไม่ได้เลยเช่นในปัจจุบัน

เมื่อภาษาอังกฤษดีแล้วจะได้อ่านตำราภาษาอังกฤษที่มีอยู่อย่างมากมายกันเองโดยไม่ต้องง้ออาจารย์ที่มาบรรยายเฉพาะข้อมูล

อาจารย์ต้องอ่านมากขึ้นจึงจะสามารถชี้แนะผู้เรียนได้ ซึ่งก็เป็นการดีต่ออาจารย์ที่จะมีไว้หนังสือเล่มเดียวไม่ได้อีกต่อไป

ครับ ! ทั้ง 2 วิธีการนี้แหละที่จะปรับปรุงมหาวิทยาลัยไทยให้พอจะมีความเป็นเลิศทางวิชาการได้บ้าง แต่ต้องลงทุนครับ เพราะราคาแพง ! และถ้ายังอยู่ในระบบราชการก็คงจะปรับปรุงแบบพลิกแผ่นดินอย่างนี้ไม่ได้เนื่องจากมีระเบียบกฎเกณฑ์

พันนาการมากเกินไป

การกำจัดอาจารย์ที่ไม่มีประสิทธิภาพออกก็ทำได้ยาก การจัดสรรงบประมาณตามความสำคัญเร่งด่วนก็ทำได้ยาก การยุบเลิกภาควิชาที่ล้าสมัยหรือการตั้งภาควิชาใหม่ก็ทำได้ยากยิ่งหรือทำอะไรไม่ได้เอาเสียเลย ฯลฯ

ดังนั้นจึงต้องเอามหาวิทยาลัยออกจากระบบราชการ ซึ่งเนื่องจากรัฐบาลอานันท์มีอายุสั้นจึงไม่มีเวลาดำเนินการเรื่องนี้เรื่องก็เงียบหายไป

2. แบบของรัฐบาลชวน การที่จะเอามหาวิทยาลัยออกจากระบบราชการนั้นเนื่องจากเงื่อนไขที่รัฐบาลไทยไปขอกู้เงินจาก ธนาคารพัฒนาเอเชีย (The Asian Development Bank - ADB) เมื่อ พ.ศ.2541 เพราะเศรษฐกิจฟองสบู่แตกนั้นแหละครับ

ทางเอดีบีเชื่อว่ามหาวิทยาลัยไทยไม่มีประสิทธิภาพ (ซึ่งก็จริงของเขาเพราะมหาวิทยาลัยไทยได้งบประมาณเป็นอันดับแปดของกระทรวงทั้งหมดแต่บริการคนไม่ถึง 2% ของประชากรไทยทั้งประเทศ) ดังนั้นก็ควรออกจากระบบราชการจะได้มีประสิทธิภาพดีขึ้นเหมือนกับที่จะปล่อยพวกธุรกิจวิสาหกิจนั้นแหละครับ โดยกำหนดเส้นตายไว้ที่ พ.ศ.2545 (ใครอยากได้หลักฐานไปค้นดูก็ได้ โดยทางเอดีบีเขาไปร้องใส่ครับ คือ Loan No.1611-THA : Social Sector Programme Loan, อนุมัติเมื่อ วันที่ 12 มีนาคม พ.ศ.2541 เป็นเงิน 500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ)

โมเดลนี้ก็จะประหยัดเงินละครับแล้วซึ่งก็ไปตกลงกับเอดีบีมาแล้ว โดยไม่ต้องปรึกษาหารือทางมหาวิทยาลัยเลย ไปตกลงมาแล้วก็สั่งเลย

พอมีปัญหาพวกประชากรในมหาวิทยาลัยเกิดโวยวายไม่ยอมเข้ามา รัฐบาลก็เลยสัญญาว่าจะเพิ่มเงินเดือนให้เหล่าอาจารย์กันตั้งเยอะดั่งแยะ ซึ่งดูๆ ก็ออกจะขัดกับการประหยัดงบประมาณอยู่ เลยไม่รู้ว่าเขาจะยังงั้น ? ในเรื่องของวัตถุประสงค์ละครับ

ผู้เขียนรู้เรื่องแค่นี้ละครับ ใครจะว่ายังไงก็เชิญ ถ้าจะให้พูดกันรู้เรื่องได้จะว่าอย่างไรก็ยอมละครับ

โกวิท วงศ์สุรวัฒน์